

Nr 234.

Av herr **Nyblom**, om visst utsträckande av anslaget till ödebygdsvägar.

Anslaget till ödebygdsvägar avser allenast Norrbottens, Västerbottens, Västernorrlands och Jämtlands län samt vissa västligt belägna delar av Kopparbergs och Värmlands län. Hela Gävleborgs län samt största delen av Kopparbergs län stå utanför möjligheterna till anslaget i fråga.

Detta är ägnat att förvåna med kändedom om huru det förhåller sig med kommunikationerna eller snarare bristen å sådana ej bara i gränstrakterna mellan Gävleborgs län å ena sidan och Jämtlands och Kopparbergs län å andra sidan utan även inuti landskapen Hälsingland och Dalarna. Orsa finnmark, tillhörande landskapet Dalarna, är ett typiskt ödebygdsområde, där vägar borde byggas som ödebygdsvägar men nu få byggas antingen som landsvägar, sockenvägar eller utfartsvägar, alltså med vägtyper, som inte passa omgivningen. Bristen på anslag till ödebygdsvägar gör esomoftast att inga vägar alls komma till stånd, ja, aldrig kunna komma till stånd, därför att de behövlige vägarne icke kunna byggas enligt någon av de vägtyper, till vilka anslag finnes för länen. Så är förhållandet särskilt i gränstrakterna mellan Gävleborgs och Kopparbergs län, alltså inom Alfta, Voxna, Ovanåkers och Los socknar i Gävleborgs län och Ore och Rättviks socknar i Kopparbergs län. I Gävleborgs läns grannskap med Härjedalen är utvecklingen å kommunikationsväsendet praktiskt taget omöjliggjord genom angivna förhållande att ödebygdsvägenslag saknas. Erfarenheten har nämligen givit vid handen, att erforderliga vägar blivit för långa och dyrbara för att kunna tillförsäkras anslag av utfartsvägenslaget, och då vägarne ej heller kunna hänföras till allmänna, är givet att intet kan bli av.

Inne i mitten av eller själva hjärtat av Dalarna finnas många kvadratmil, som praktiskt taget äro väglösa. På dessa områden ligga fäbodvallar med odlad jord samt enstaka bebyggelse utan vägar. Socknarna Rättvik, Orsa, Mora, Sollerön (med milsvida skogar å fastlandet), Leksand, Dala Järna, Vänjan, Älvdalen, Malung, Äppelbo, Dala Floda och Nås kunna alla uppvisa områden, där ödebygdsvägbyggen vore de enda riktiga i stället för i de flesta fall redan från begynnelsen hopplösa företag med allmänna vägar eller utfartsvägar. Vidare är att nämna några områden av samma slag i Gävleborgs län, såsom Bollnäs med dess vidsträckta väglösa s. k. Finnmark, Alfta, Järfsö, Ljusdal, Nianfors, Färila och Hassela. Fäbodvägar äro behövlige i en mängd övriga socknar, till exempel i så pass centralt belägna socknar som Forssa, Enånger och Gnarp.

Det finns icke några saklige skäl till att Gävleborgs län och största delen

av Kopparbergs län skola sakna anslag till ödebygdsvägar. Med konstaterandet härav tillåter jag mig därför hemställa,

att anslaget till ödebygdsvägar utsträcker att omfatta även Gävleborgs län samt Kopparbergs län i dess helhet, och att anslaget med hänsyn härtill höjes från 1 600 000 till 1 700 000 kr.

Stockholm den 21 januari 1936.

Georg Nyblom.